

JURE JAKOB

Éjszaka a városban

Ha a várból a város felé tekintesz, láthatod a lenyugvó napot s ahogy maga mögött az égre csukja az ajtót, a pótszerekbe burkolódzó várost, cigarettafüsttől kérges tudómet teleszívom levegővel, kinek a

szemébe nézek az est folyamán, nem tudom, néhány pár kézen fogva jár, a hajléktalanok ívegeikre támaszkodva felfele néznek, túl a tetőkön kortyonként tűnik el a fény, menni csak menni, anélkül, hogy az irányt kérdezném,

nincs nagy különbség a névtelen és a névvel jelzett utcák közt, a következő kereszteződésig eljutni és aztán a világot figyelni, a városi világítás a taxisok mozgásában az illúzió lágyágát kelti, az autók ajtaját csapkodják, mielőtt

körbemennek a városon, mint alkaloidák az elveszett szív körüli erekben, nincs nagy különbség a taxisok, a szél sarkokat köszörülő érthetetlen szavai közt és köztem, ha járkálok és látom, mint porlad el a homlokzat mögötti házak

csontváza, a Metelkovában¹ még mindig püfölik a dobokat, lódobogás zene, közelebb férközni képtelenek, egyre közelebb kell mennem a folyóhoz, a folyóval egyszerre érkezik és távozik minden, és itt merev

fájdalmak sincsenek, semmi se marad ugyanaz, a felszínen a visszfények nem változnak, még mindig a šuštarjei² napraforgóárus anyókára gondolok, tovább megyek, az éj éle felé, várva, hogy a fűzfa néma levelei közül

a szétrepedezett levegőt az eső kimossa, egyre ritkábban találkozom emberekkel, egyre nehezebben maradok ébren, megtaláltam Trnovot,³ leülök egy üres asztal mellé, reggelig a madarak első rikoltásáig, mely keletről karmolja szét az eget, csak kibírom.

1 fiatalok szórakozóhelye a Metelkova utcában

2 fából épült híd neve a Ljubljana felett

3 Ljubljana északi városnegyede